

Miklya Zsolt

Kő, korom, olaj

*vándor-motívumok
Salvatore Quasimodo nyomán*

*Sziklabarlangod kémleled, az elhagyottat.
Visszhangot vársz, legalább, falra írt jelet
kormoló fáklyafényben. De csak a kor.
A klasszikus árnyék, sorsmutatóványod helye
reflektorok zuhatagában. Belépőjegyed árába
foglalva a Szimfónia nyitánya. Ouverture,
összhang, bőregérszárnyak csapata rebben.
Fény és hang kikapcs., vonul tovább a
közönség. Marad a kő, a fáklya emléke
is elévül. Ultrahang mérte puszták em-
lékezet előtti, emléken túli csöndje.*

*

*Eljött érted, és hajnali derengésben
vezetett fel a hegyre. Nem szólt, némán
baktattál te is nyomában, ciprusujjak
mutattak árnyékként föl az égre. Szürke
kövek közt szuszogott még a fehér.
Fent a magasfeszültség szikratávírója,
alant a tenger, turistaközpont, börtönsziget,
fakó világ. Szürkévé váltál magad is ott
egy pillanatra, eljött hát, kövekre öntve
szűrt olaját, pedig tudhatnád, soha
nem ragyog fel hiába az öröm.*

Öt bagatell

*Könnyű átkot hord feléd a szél,
nyár-pihe vattabolyhát, bomló
felhő-virágot, mi folyamatosan
arcot vált, alvó öregből kamasszá
nyúlik lassan, és nézd, készülődik
már benne a csitri-öröm. Múlik
egymásba minden forma, tartalma
nem több (nem kevesebb), mint
amit forró fazékból szippant fel a
párátlanító tölcsérében keletkező
huzat. Nem a te hangod, csak egy
légpamacs: tűnő, páratelt levegő.*

*

*Magakelletése szál végén
lengő kalásznak. Szaladni
bele a gabonatáblába, lévén
nyár, tűnni csak el, ki bírja
(ki nem) ezt a női szeszélyt?
Városi gyerek azt se tudja,
miből készül a kenyér, mitől
olyan fehér meg omlós. Azt
mondják, az adalékanyagtól.
Pedig csak a nyártól, amit
nem lehet lehántani a lisztről,
csak ízlelni, falni, szeretni.*

*

*Földből kikapart tört idolom,
visszaírom a földbe neved.
Suttogom csak a varázsigét
arcod fölé, tört éjszakákon,
bánat nélküli pillanatragasztó,
cserepeidből álmot ígér. Végül
elalszom. Álomtalan zuhan rám
újra a föld s ami van. Alatta
időtlen tört mosolyod más-
napot ér, s én kaparom, kapar-
gatom, idétlen archeológus
arcod gödröcskéiből a fényt.*

*

*Magának beszél, csapzott haját
a szél kibontja. Metszett orsóról
a szálak lebegnek így, ahogy
mondja csak, nem lel nyugalmat.
Nem tudod, merről támad ma
újra a szél? Korai harmat lepi
a vendégszobányi tájat. Ma is
kiteszi szélnek és napnak ellen-
zőit, felvonja vitorlának, arcát
fordítja délnek, nyugatnak, s
amíg lábával löki a hintaágyat,
szivacsmatracát képzeli tatnak,
mit a hullámok körbenyalogatnak.*

*

*Ki merne kevesebbet akarni.
Ki illesztené helyére az eltékozolt
éveket, ülne csak érvek helyett,
s mikor motyogássá szelídül a
vadludak éneke, felállna halkán.
Olajtól sebzett szárnyakkal leg-
feljebb tócsákban ragyog fel a
szivárvány, olyan túlvilági, való-
színűtlen színekkel, hogy még
a feltámadástól is elmegy a kedv,
nemhogy az evezőtollak azúrba
mártott álmaitól. Ugyan, ki merne.*